

Niet hoe Emma over Siria; maar hoe zij over haar man dacht, dat wilde, dat moest hij nu tot elken prijs weten. —

Toen Blank in den Haag uitstapte, was er van zijn opgewondenheid geen spoor meer over. Met looden schreden en gebogen hoofd, verdiept in zijn herinneringen en soms hardop prevelend, wandelde hij naar huis; wanneer hij bij toeval bemerkte, dat een voorbijganger hem groette, schrok hij even uit zijn gepeins op en groette schichtig terug.

Hij was er zich pijnlijk van bewust tegen het tête à tête van het etensuur op te zien en evenmin te verlangen naar den avond, die er op zou volgen. Eigenlijk was hij beu van alles. Een vreemdsoortig gevoel van armoede maakte zich van hem meester; onwillekeurig schoten hem de nare Zondagmiddagen uit zijn jeugd te binnen, als hij stout of ziek was geweest en dus niet met anderen mocht spelen.

Hij had zoo tevreden kunnen zijn met zijn eenvormig, werkzaam, gezellig leven; waarom vergalde zij hem nu die tevredenheid? —

Dien avond wisselden zij samen maar weinige woorden.

De nacht, de morgen en namiddag op het ministerie, het borreluurtje op de Witte gingen voorbij en Blank keerde naar huis terug.

In het donker, achter den schel gelen lichtkegel van het hoog opgedraaide gas, zat Emma al aan tafel.

Zoodra hij binnentrad, drukte zij op het electriche belknopje.

„Zoo, ben je daar. — 't Is frisscher dan gisteren, hè?”

„Ja, wel wat.”

Terwijl de meid de soep diende, zeiden zij niets meer. Blank schonk wijn in, duwde zijn servet tusschen vest en overhemd en begon te eten.

De meid vertrok en een pooze klonk door het stille vertrek alleen het schuren der lepels en het slurpen der lippen.

Toen vroeg Emma, met den lichten nadruk van iemand, die een kleine zelfoverwinning heeft moeten behalen om te kunnen spreken:

„Ben je gisteren naar Amsterdam geweest of . . . naar den Helder?”

Blank raakte oogenblikkelijk van streek. Allerlei onderstellingen omtrent de redenen en aanleidingen van Emma's vraag doemden in zijn hoofd op en woelden er verbijsterend in het rond.

Wat zou hij doen . . . ?

Liegen . . . draaien . . . ronduit de waarheid zeggen?

In zijn besluiteloosheid ontglipte hem het antwoord:

„Ik ben naar . . . den Helder geweest. — Waarom vraag je dat zoo?”

„Heb je daar Siria gesproken?”

„Siria . . . of ik hem gesproken heb? . . . Ja; maar hoe kom je daar zoo op?”

„Waarom heb je mij daar niets van gezegd?”

„Mijn hemel, kind, ik spreek toch wel eens meer den een of den ander, zonder over zoo'n ontmoeting een rapport aan je uit te brengen.”